

Kuigi paljud kodukassid on kirglikud kütid, vajavad nad siiski inimese hoolitsust.

Kass kodus ja metsas

Kumb on inimlikum, kas anda kassile teda metsa ajades n-ö eluvõimalus või lasta ta arsti juures hukata, kui looma mingil põhjusel enam pidada ei saa?

Mul elab teist aastat kodus kiisu nimega Tiiger – kunagi on ta olnud väga tugev ja energiline kõuts. Ma ei tea, kui vana ta võiks olla, sest kui mu abikaasa ta detsembrikuisest metsast üles korjas, siis polnud kassil arusaadavalt sünnitunnistust kaasas.

Praeguseks on Tiiger igemepõletiku tõttu ilma jäänud peaaegu kõigist hammastest. Kuu aega pärast meie juurde jõudmist algas tal äge nohu, millega kaasnesid mädane voolus silmadest ja kõhulahtisus. Loomaarst püüdis teda ravida küll üht, küll teist viisi. Milline ravivariant lõpuks aitas, on siiani ebaselge, aga aasta jooksul lakkasid vähehaaval nii silmapõletik kui ka nohu, kõhulahtisus leevenes.

Tiiger on ainus meie majapidamise loomadest, kes sööb üksnes kassidele mõeldud kesse. Esiteks seetõttu, et oma hambutuse pärast ta muud õigupoolest enam süüa ei saagi, teiseks selleks, et ta lõpuks ometi kosuks.

Aga ta ei kosu. Ta näeb jätkuvalt välja nagu kassinahaga ületõmmatud luukere.

Olen mitu korda loomaarsti käest küsinud, kas ta on ikka kindel, et Tiiger elades ei piinle. Tohter on aga kindlanud, et kass on praegu kõigele vaatamata suhteliselt õnnelik.

Juba mõnda aega on meie juures kostil ka kõuts Donald. Tema jõudsi me päästa hetk enne metsa sattumist. Pererahvas oli veendunud, et nad teevad kassile heateo, kui lasevad ta hukkamise asemel n-ö vabadesse. Donaldile olnuks aga vabadus veel hullem õudus kui Tiigri jaoks, sest oma senised eluaastad oli ta elanud üksnes toakassina.

Omanikud olid kindlad, et Donald saab looduses hakkama, sest ta on väga suur ja tugev kass. Paraku ei jätku hakkama saamiseks ainult suurus ja tugevus, tarvis on ka oskusi, mida omandatakse kassipojana.

Kirjanik Roht eksis

Need on vaid mõned näited juhtudest, mil inimesed on otsustanud, et nad teevad heateo, kui looma hukkamise asemel metsa sokutavad. Võimalik, et nii mõnigi neist on lapsepõlves lugenud Richard Rohu kuulsat lastejutust “Kodus ja metsas”, kus laisk kodukass Otu metsas suurepäraselt toime tulema õpib ning lõpuks isegi ilusamaks ja vilkamaks muutub, kui kodu ahju ääres laiseldes.

Paraku ei vasta kirjaniku loodud kujutelm tegelikkusele. Tõde on see, et metsas suudab vastu pidada vaid kass, kes on metsiku kassi lapsena juba sündinud ja kasvanudki. Ja temagi ei ela seal tõenäoliselt üle paari aasta.

Metsikuks kassiks kujunetakse põlvkondade vahetudes vähehaaval. Esialgu on tegemist lihtsalt kehvasi hoolitsetud loomadega inimasula ääremail.

Surm, mis kodukassile metsas osaks saab, ei ole ei kerge ega valutu. Parim, mis temaga juhtuda saab, on see, et mõni metsloom ta puruks rebib. Üsna kindlalt on ta aga enne seda juba nälgunud ning piinelnud haiguste, halvimal juhul ka vigastuste käes.

Inimasula lootusetus

Vahest võiks kassile võimaluse andmisena vaadelda siis seda, kui ta lastakse n-ö vabaks kusagil inimasulas? Et küll keegi talle ikka süüa annab? Ja ehk saavad tema järeltulijad juba ise enesega hakkama?

Kahjuks pole ka see võimalus võimaluse nime väärt. Olen – eriti turgu de lähikonnast – üles korjanud kasse, kes on nälg suuremise ääre peal, ent otsivad, nii kummaline kui see ka pole, ikka veel söögist rohkem inimese lähedust.

Kui te mingil põhjusel sõbrakest enam pidada ei saa ega leia talle ka uut kodu, on arsti juures hukata laskmine tema jaoks siiski parim võimalus. Seal jääb ta lihtsalt rahulikult magama, seejärel saab aga veel teise süsti, et enam mitte kunagi ärgata.

Kui te seda teha ei suuda – ükskõik, kas raha puudumise pärast või oma tunnete tõttu –, siis ei jää teil muud üle kui püüda siiski loomaga koos rasked ajad üle elada.

Pole ju tema n-ö vabadesse laskmine talle mitte võimaluse andmine, vaid piinamine. Seda te ju ei tahtnud?!

ANNELI SIHVART